

Győri Ítéltábla

Mf.V.30.021/2020/10/I.

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Felperes1 (Helység2,.) I.r. felperesnek és Felperes2 (Helység2,.) II.r. felperesnek az Ádám Ügyvédi Iroda (eljáró ügyvéd: dr. Ádám Beáta ügyvéd Helység3, .) által képviselt alperes. „f.a.” (cím1.) alperes ellen munkabér megfizetése iránt indult perében a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2020. január 28. napján kelt 3.M.91/2018/31. számú ítélete ellen az alperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a fellebbezési eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, az alperes fizetési kötelezettségét leszállítja és kötelezi, hogy I.r. felperes részére elmaradt munkabér címén 3.366.000 (hárommillió-háromszázhatvanhatezer) forintot, míg II.r. felperesnek 3.720.000 (hárommillió-hétszázhuszezer) forintot fizessen meg, ezt meghaladóan I.r. felperes keresetét, és II.r. felperes keresetét elutasítja.

Az ítéltábla kötelezi az I.r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 546.000 (ötszáznegyvenhatezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, mint ügyvédi munkadíjat, II.r. felperest 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 604.500 (hatszáznégyezer-ötszáz) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, mint ügyvédi munkadíjat.

Felek ezt meghaladóan költségeiket maguk viselik.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg I.r. felperes kereseti kérelme vonatkozásában 201.960 (kettőszázegyezer-kilencszázhatvan) forint elsőfokú, és 269.280 (kettőszázhatvankilencezer-kettőszáznyolcvan) forint másodfokú feljegyzett illetéket.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 638.040 (hatszázharmincnyolcezer-negyven) forint elsőfokú, és 850.720 (nyolcszázötvenezer-hétszázhusz) forint fellebbezési illeték I.r. felperes vonatkozásában az állam terhén marad.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy külön felhívásra az állam javára fizessen meg a II.r. felperes kereseti kérelme vonatkozásában 223.200 (kettőszázhuszonháromezer-kettőszáz) forint elsőfokú illetéket, és 297.600 (kettőszázkilencvenhétezer-hatszáz) forint fellebbezési illetéket.

Az ítéltábla megállapítja, hogy II.r. felperest terhelő 706.800 (hétszázhatezer-nyolcszáz) forint elsőfokú, és 942.400 (kilencszáznegyvenkettőezer-négyszáz) forint másodfokú fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékokra figyelemmel állapította meg az irányadó tényállást, miszerint az alperes 2014. júniusában tartósítóipari tevékenységet kezdett folytatni, ennek keretében lekvárkészítéssel foglalkozott. A felperesek tevékenységüket 2014. nyarától, őszétől fejtették ki. A felperesek az alperes Helység1 szám alatti üzemében végeztek munkát, az I.r. felperes labor- és minőségbiztosítási vezetőként dolgozott 2014. október 1-től 2016. december 31-ig, míg a II.r. felperes gyártásvezetői munkakörben az üzemben munkát végző munkavállalók irányítását, ellenőrzését végezte, 2014. július 1-től 2016. december 31-ig terjedő időszakban.

A felperesek az alperes rendelkezésére bocsátották a meglévő lekvárkészítéshez szükséges gépeiket. A felperesek részére az alperes a perbeli időszakban munkabért nem fizetett; a munkabér összegére vonatkozó megállapodás nem jött létre közöttük.

A Fejér Megyei Kormányhivatal Székesfehérvári Járási Hivatalához 2017. január 16-án panaszbejelentés érkezett, mely során a Székesfehérvári Járási Hivatal FE-082207/2027. szám alatt eljárást folytatott le az alperesnél a felperesek foglalkoztatási jogviszonyára vonatkozóan. A Székesfehérvári Járási Hivatal FE-08/2207/227-23/2017. számú határozatával megállapította, hogy az I.r. felperes 2014. október 1-től 2016. december 31-ig terjedő időszakban, míg a II.r. felperes 2014. július 1-től 2016. december 31-ig terjedő időszakban munkaviszonyban állt az alperessel. A közigazgatási határozat jogorvoslat hiányában jogerőre emelkedett. A Székesfehérvári Járási Hivatal a határozat jogerőre emelkedését követően teljesítésre hívta fel az alperest az I.r. felperes és a II.r. felperes munkavállalókénti bejelentési kötelezettség teljesítésére. 2017. szeptember 14-én az alperes bejelentési kötelezettségét teljesítette.

2016. július 12-én a felperesek írásban felszólították az alperest, hogy 2014. október 15-től kezdődően az I.r. felperes részére havi 300.000 forint munkabért, a II.r. felperes részére 500.000 forint munkabért fizessen meg. Az alperes 2016. augusztus 30-ai levelében a felperesek munkabér igényét nem ismerte el, vitatta a munkaviszony fennálltát. A felperesek, valamint az alperes egyeztetést folytattak, mediátori eljárást is kezdeményeztek, de az nem zárult megállapodással, eredménytelenül fejeződött be.

A felperesek, valamint az alperes között a munkabér összegére vonatkozó egyező nyilatkozat, megállapodás nem jött létre.

[2] Az alperes 2017. szeptember 22-én felszámolás alá került, a Székesfehérvári Törvényszék 1.Fpk.141/2017/3. számú 2017. június 26-án kelt végzésével rendelte el az alperes felszámolását, amely felszámolási eljárás közzététele a Céglőnyben 2017. szeptember 22-én történt meg, felszámolóként az Zrt1-t jelölte ki.

A felperesek 2017. október 26. napján munkabérigénye írásban jelezte a felszámoló felé, aki a leveleket 2017. október 31-én átvette. Ezt követően a felperesek 2017. december 22-én újabb levelet küldtek az alperes felszámolójának, hiányolták, hogy munkabér igényükkel kapcsolatosan érdemi választ nem kaptak. A felszámoló 2018. május 9-ei keltezésű levelében válaszolt a felperesek igényeire, tájékoztatta őket a 2016. évi CXXX.tv. (Pp.) 508. § (7) bekezdés szerinti jogorvoslat lehetőségéről.

[3] A felperesek 2018. május 23-án kereseti kérelmüket a Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon előterjesztették, kérték, hogy a bíróság kötelezze a felperesek részére havi 500.000 forint munkabér megfizetésére az alperest. Az elsőfokú bíróság több alkalommal rendelt el hiánypótlást a felperesek kereseti kérelmére vonatkozóan.

[4] A felperesek az elsőfokú iratok között 10. sorszám alatt található formanyomtatványon terjesztették elő a hiánypótlási felhívásokat követően kereseti kérelmüket, mely arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest mindkettőjük részére arányosítás alapján 500.000 forint havi bruttó munkabér és 6 havi sérelemdíj megfizetésére.

[5] Az elsőfokú bíróság az alperest felhívta érdemi ellenkérelem előterjesztésre és megküldte a keresetlevelet.

[6] A felperesek kereseti kérelmét a 13. sorszámú perfelvételi tárgyalási jegyzőkönyvben is rögzítette az elsőfokú bíróság, majd a 14. szám alatti formanyomtatványt is befogadta.

[7] Az alperes vitatta a felperesek vonatkozásában a munkaviszony fennálltát, vitatta a kereset összegszerűségét, arra hivatkozott, hogy egyéb jogviszony állt fenn a felek között, amely alapján elszámolást folytattak a felek.

[8] Az elsőfokú bíróság 31. sorszámú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a törvényes levonásokkal terhelten az I.r. felperes részére elmaradt munkabér jogcímén 14.000.000 forintot és 13.770 forint perköltséget, míg a II.r. felperesnek 15.500.000 forint elmaradt munkabért és 13.770 forint perköltséget, valamint az állam javára az adó- és vámhatóság felhívására 720.000 forint illetéket. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[9] Az elsőfokú bíróság bizonyítási eljárás során beszerezte a Székesfehérvári Járási Hivatal által lefolytatott közigazgatási eljárás anyagát, és tanúként hallgatta ki Tanú1-t, aki az alperes ügyvezető igazgatója volt. Az elsőfokú bíróság a 2012. évi I.tv. (Mt.) 42. § (2) bekezdés b) pontjára hivatkozva, valamint a 44. §-ra utalva az I.r. felperes részére 2014. október 1-től 2017. január 31-ig terjedő időszakra, 28 hónapra havi 500.000 forint elmaradt munkabér, összesen 14.000.000 forint megfizetésére vonatkozó keresetet megalapozottnak

találta, míg a II.r. felperes vonatkozásában 2014. július 1-től 2017. január 31-ig terjedő időszakra, 31 hónapra 15.500.000 forint elmaradt munkabér iránti igényt találta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a felperesek sérelemdíj iránti igényét a 2013. évi V. tv. (Ptk.) 2:52. § (1) bekezdés, valamint a 2:43. §-ban írtakra figyelemmel nem találta megalapozottnak, ezeket az igényeket elutasította.

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes törvényes határidőn belül nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a felperesek keresetének elutasítását, másodlagosan a felperesek követelését kérte leszállítani és őket a pervesztességük arányában az alperes perköltségének viselésére kötelezni. Harmadlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb határozat meghozatalára utasítását kérte. A hatályon kívül helyezésre vonatkozó felülbírálati jogkör tekintetében a Pp. 381. §-át jelölte meg, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására irányuló kérelmét a Pp. 383. § (2) bekezdésére alapította és a felülbírálati jogkör gyakorlását a Pp. 369. § (1) bekezdésére utalva, valamint a (3) bekezdés c), d) és e) pontjára alapítottan kérte gyakorolni. Hivatkozott az alperes arra a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság lényeges eljárási szabálysértést követett el, amikor a 2016. augusztus 2-ai felperesi email útján küldött felszólítást a Ptk. 1959. évi IV. tv. (rPtk.) 327. § (1) bekezdése alapján elévülési idő megszakítására alkalmasnak találta.

A felperesek kereseti kérelmének elutasításával kapcsolatban az elévülésre is hivatkozott.

Sérelmesnek tartotta az elsőfokú bíróság perköltség viselésre vonatkozó rendelkezését, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a sérelemdíj iránti igény, 6.000.000 forint pertárgyérték tekintetében a felperesek pervesztesek lettek.

A fellebbezésben kiemelte az alperes, hogy az elsőfokú bíróság iratellenesen értékelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, hiányosan tárta fel a tényállást, a meghallgatott tanú vallomását helytelenül értékelte (18. számú jegyzőkönyv 4. oldal). Összefoglalóan álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményét, jogsértő módon állapította meg 500.000 forint havi összegben a felperesek munkabérét. Hivatkozott arra, hogy a garantált bérminimum 2014. évben 118.000 forint, 2015. évben 122.000 forint, 2016. évben 129.000 forint és 2017. évben 161.000 forint volt.

Változatlanul hivatkozott arra, hogy a felperesek által végzett munka pontos körülményei tisztázatlanok maradtak. Az alperes tárgyalás tartását kérte.

[11] A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

[12] A másodfokú bíróság 2020. október 20. napján tartott tárgyaláson, az 5. sorszámu jegyzőkönyvben tájékoztatta a feleket, hogy a Pp. 370. § (3) bekezdése alapján észlelte, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett 31. sorszámu ítéletében a felperesek által előterjesztett kereseti kérelem korlátain, melyet a 17. sorszámu jegyzőkönyv tartalmaz, megsértette a Pp.

342. § (1) bekezdését, továbbá a Pp. 265. § (1) bekezdésében írtakról nem tájékoztatta a feleket.

A másodfokú bíróság az 5. sorszámú jegyzőkönyvben tájékoztatta a felpereseket, valamint az alperest a Pp. 265. § (1) bekezdésében írtak szerint rájuk háruló bizonyítási teherről. A végzés az I. és II.r. felperesek vonatkozásában a kihirdetéstől, míg a távollevő alperes vonatkozásában a kézbesítéstől számított 15 napon belül biztosított lehetőséget bizonyítási indítványok és bizonyítékok előterjesztésére.

[13] Az alperes határidőn belül nyújtotta be 6. sorszámú beadványát, melyben kérte figyelembe venni, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 342. § (1) bekezdésének rendelkezéseit megsértette, hogy a felperesek kereseti kérelmén túlterjeszkedett. Előadta, hogy az alperes felszámolásának megindulása előtt Tanúl volt ügyvezető ügyfélkapuján keresztül került sor 2017. szeptember 14-én a felperesek munkavállalókénti bejelentésére, de ezen a nyomtatványon béradatok nem szerepelnek, a felperesek vonatkozásában munkabér összeg bevallására nem került sor. Változatlanul fenntartotta előadását, hogy a felperesekkel munkaviszony létesítésében, bérezésben sohasem állapodtak meg, más jogügyleteikből adódóan polgárjogi megállapodás volt a felek között. Változatlanul fenntartotta azt az állítását, hogy felperesek részére munkabérfizetési kötelezettsége nem áll fenn, bizonyítási indítványt nem terjesztett elő.

[14] A felperesek 7. sorszámú beadványukban kereseti kérelmüket fenntartották, bizonyítási indítványként ismételten becsatolták az elsőfokú eljárás során már becsatolt 2016. július 12-én alperes részére kézbesített levelet, valamint az alperes 2016. december 16-i levelét, illetőleg a 2016. augusztus 2-i e-mail üzenetet. A felperesek fenntartották havi 500.000,- Ft munkabér megfizetésére vonatkozó igényüket. A másodfokú bíróság 5. számú végzésében biztosított határidőn belül bizonyítási indítványuk nem volt.

[15] Az alperes fellebbezése részben megalapozott.

[16] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges mértékben lefolytatta, a tényállás lényeges elemeit feltárta, levont jogkövetkeztetésével, a bizonyítékok értékelésével azonban nem teljes mértékben értett egyet a másodfokú bíróság.

[17] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (1) bekezdése alapján elsődlegesen vizsgálta az elsőfokú eljárás szabályszerűségét és észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek 17. sorszám alatt pontosított kereseti kérelmén túlterjeszkedett, az I.r. felperes vonatkozásában 2014. október 1-jétől 2016. december 31-ig terjedő időszak helyett 2014. október 1-jétől 2017. január 31-ig terjedő időszakra vonatkozó munkabérről rendelkezett, míg a II.r. felperes vonatkozásában 2014. július 1-jétől 2016. december 31-ig terjedő időszakra vonatkozóan előterjesztett kereseti kérelemmel szemben 2014. július 1-jétől 2017. január 31-ig terjedő időszakra vonatkozó elmaradt munkabér összegéről rendelkezett. Ez az eljárási szabálysértés olyan jellegű, amely a másodfokú eljárásban orvosolható. Nem volt indokolt az elsőfokú bíróság eljárásának megismétlése a Pp. 265. § (1) bekezdésben írt kötelezettség megsértése vonatkozásában sem, ezt az 5. sorszámú jegyzőkönyvben a másodfokú bíróság pótolta. A felek nyilatkozatait, az alperes 6. sorszámú, a felperesek 7. sorszámú beadványát és

mellékletét képező okirati bizonyítékokat eljárása során figyelembe vette a másodfokú bíróság.

A felperesek a 10. sorszámú jegyzőkönyvben kérték Tanú2 mediátor tanúkénti meghallgatását, melyet a másodfokú bíróság mellőzött, mivel késve terjesztették elő, továbbá ettől a felperesek által bizonyítandó tény bizonyítása sem volt várható.

[18] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, valamint a 18. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt Tanú1 tanú nyilatkozatát részben iratellenesen értékelte, a bizonyíték értékelése nem felelt meg a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtaknak. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Székesfehérvári Járási Hivatal által lefolytatott közigazgatási eljárás anyaga, a jogerőre emelkedett határozat alapján azt kellett megállapítania a bíróságnak, hogy az I.r. felperes vonatkozásában 2014. október 1-jétől 2016. december 31-ig, míg a II.r. felperes vonatkozásában 2014. július 1-jétől 2016. december 31-ig állt fenn a munkaviszony az alperessel. A Székesfehérvári Járási Hivatal eljárása során a munkabér összecszerűségére vonatkozóan eljárást nem folytatott, határozatában erre vonatkozóan megállapítást nem tett.

[19] A felperesek kereseti kérelme, illetőleg a fellebbezési eljárásban az alperes fellebbezésének korlátai között azt kellett vizsgálnia a másodfokú bíróságnak, hogy a perbeli munkaviszony vonatkozásában milyen összegű munkabérben állapodtak meg a felek. Az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott az alkalmazandó anyagi jogszabályok körében az Mt. 42. § (2) bekezdés b) pontjára, ugyanakkor figyelmen kívül hagyta az Mt. 136. § (1) bekezdésében, illetőleg a 153. § (1) bekezdésében írtakat, miszerint a munkaszerződésben alapbérként legalább a garantált bérminimumot kell munkabérként meghatározni.

[20] A felperesek előadták, hogy 500.000 forint havi munkabérigényük van, de ezen előadásuk alátámasztására bizonyítékot nem tudtak előterjeszteni. Nem tudták felperesek igazolni, hogy az általuk igényelt összegű munkabérben az alperessel megállapodtak. Az alperes következetesen hivatkozott arra, hogy a felek között egyéb jogviszonyok voltak, és az elszámolás azok keretében történt meg. Az alperes nem tudta igazolni, hogy munkabér jogcímén kifizetést teljesített volna a perbeli időszakban a felperesek felé.

[21] A másodfokú bíróság a bizonyítottság hiányát a munkabér összege tekintetében a felperesek terhére, míg a munkabér kifizetés igazolása tekintetében az alperes terhére értékelte. A másodfokú bíróság a garantált bérminimum összegét 2014. évre vonatkozóan a 483/2013. (XII.17.) számú Kormányrendelet alapján havi 118.000,- Ft-ban, 2015. évre vonatkozóan a 347/2014. (XII.29.) számú Kormányrendelet alapján 122.000,- Ft-ban, míg 2016. évre a 454/2015. (XII.29.) számú Kormányrendelet alapján 129.000 Ft-ban vette figyelembe. Az I.r. felperes vonatkozásában 2014. október 1-jétől 2016. december 31-ig terjedő időszakra az elmaradt munkabér összege 3.366.000 forintban, míg a II.r. felperes esetében 2014. július 1-jétől 2016. december 31-ig terjedő időszakra 3.720.000 forint összegben volt megállapítható. A felperesek az elsőfokú bíróság által elutasított sérelemdíj iránti igény tekintetében fellebbezést nem terjesztettek elő, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének ezen részét a másodfokú bíróság fellebbezés hiányában nem vizsgálhatta.

[22] A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló közokirati bizonyítékokra, okirati bizonyítékokra és tanúnyilatkozatra figyelemmel a Pp. 279. § (1) bekezdésében írtak alapján az elsőfokú bíróság ítélet alperesi fellebbezéssel érintett részét részben megváltoztatta, az I.r. és II.r. felperesek elmaradt munkabér iránti igényét a rendelkező részben foglaltak szerint leszállította.

[23] A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját tekintetben, hogy a felperesek kereseti kérelmének érvényesítése törvényes határidőben történt a Pp. 508. § (7) bekezdésében írtak alapján, és a perben érvényesített igényük - mivel az alperes folyamatos mulasztásban volt -, nem évült el az Mt. 286. § (1) bekezdése alapján.

[24] A másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdésében írtak alkalmazása mellett az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta.

[25] A perköltségviselésről a másodfokú bíróság a Pp. 81-83. §-ának figyelembevételével határozott. A felülbírált kereseti kérelem tekintetében az I.r. felperes pernyertessége 24 %-os mértékű, a II.r. felperes tekintetében szintén 24 %-os mértékű volt, az alperes mind a két felperes vonatkozásában 76-76 %-os arányban lett pernyertes.

[26] Az elsőfokú bíróság többszöri hiánypótlási eljárását követően az I.r. és II.r. felperes vonatkozásában munkavállalói költségkedvezmény elutasításáról nem rendelkezett, a másodfokú bíróság úgy értékelte, hogy az I.r. és II.r. felperes részére az elsőfokú bíróság munkavállalói költségkedvezményt biztosított, így a felpereseket terhelő elsőfokú-, és fellebbezési illeték a Pp. 101. § (5) bekezdése értelmében az állam terhén marad. A másodfokú bíróság az alperest az 1990. évi XCIII. törvény 39. § és 46. §-ában írtakra utalva pervesztessége arányában az elsőfokú eljárás vonatkozásában 6 %-os mértékű, míg a fellebbezési eljárásban 8 %-os mértékű feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte.

[27] Az alperes az elsőfokú eljárás során költségjegyzék nyomtatványt terjesztett elő, a 32/2003. (VIII.22.) IM számú rendeletre utalva ügyvédi munkadíj, mint perköltség megállapítását, és a felpereseket pervesztességük arányában a perköltségviselésre kérte kötelezni. A másodfokú eljárásban a 10. sorszámú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatot az alperes jogi képviselője a másodfokú perköltség igényéről. Az alperest megillető, az I.r. és II.r. felperes által fizetendő perköltség összegét a hivatkozott jogszabályhelyekre utalva, a megjelölt pernyertességi-pervesztességi arány alkalmazásával határozta meg a másodfokú bíróság.

Győr, 2021.február 2.

Dr. Bartus Erika sk.

Dr. Mózsai Gábor sk.

Dr. Sarmon Hedvig sk.

a tanács elnöke

bíró

bíró

előadó bíró

